

ANTÍPODES

III. Australia i el «wave Rock»

ARRIBADA A PERTH: Eren les 6 del matí. D'un matí de finals de novembre quan arribem a Perth, la més occidental de les grans ciutats australianes. No sé si recordaran els nostres lectors que portàvem des de Singapur 5 hores de retard. Per tant, el pla era arribar a la una del matí i anar a dormir tot seguit, però amb un magnífic sol —pensem que novembre al Sud d' Austràlia és com juny aquí— fa un xic de vergonya anar-se'n al llit.

L'aeroport és provisional i molt simple; els controls de salut, policia i duana ràpids. A fora ens esperen dues «limousines» —no sé per què es diuen així— que són uns cotxes negres enormes, molt lluents i amb aire de funeral que ràpidament —a 55 per hora— ens porten a l'hotel Parmelia, nom que trobem més llatí que no pas anglo-saxó. Austràlia també pertany a la Commonwealth.

Vàrem fer plans per una activitat immediata, però el cert és que quedarem als nostres respectius llits —alguns sense ni tan sols despullar-se— fins a les 10, dormint a pleret. Oh, Senyor, que deliciós és un llit que no es belluga!

Després, banyats i sense tornar a desdejunar —ja ho havíem fet a l'avió— ens posarem a la feina de «devorar» la ciutat.

PETITA HISTÒRIA DE PERTH: És aquesta una història tan original que gairebé en podríem dir, sense parió.

El 1830, la ciutat era una barreja de pescadors, comerciants i passavolants que donaven un cens insequr de 6.000 habitants. La manca d'aigua potable i el terreny erm feien emigrar la gent rebaixant-se el nombre d'habitants a 1.700.

En aquest moment i de forma casual, es van descobrir no lluny de la població unes vetes d'or d'importància. L'emigració va canviar de sentit.

A més, aparegué plutoni d'altíssima qualitat. I en altre indret, també proper i tot seguit, urani, quin enriquiment resulta molt més simple que d'altres.

Naturalment això va fer augmentar la població a marxes forçades i especialment quan —per acabar-ho d'arrodonir— aparegueren els pous de petroli que han fet de la nació australiana autàrquica en aquest sentit.

Ara Perth —un milió d'habitants— té tanta aigua potable com vol, no dels pous salins inservibles de la pròpia ciutat ni del riu migrat i tèrbol, portador d'aluvions que s'ha tingut de canalitzar subterràniament per treure'n la vista, sinó des de 1.300 quilòmetres en canyeries forjades d'un diàmetre colossal.

El riu de que hem parlat és el Swan que forma com una albufera on hi ha ELS CIGNES NEGRES, que de fet són el símbol de la ciutat. És un verd prat vora l'aigua, rublert de mainada i de cignes. Però els nens australians juguen i riuen però no produeixen cridòria. N'hi havia potser vora un centenar i una quantitat semblant de cignes negres. Uns i altres totalment barrejats i respectant-se mútuament i sense sentir cap mena de basarda cap d'ells. Les aus esperaven tranquil·lament el mos de pa que els nanos —de la mateixa talla que ells— els hi anaven donant. Era un pa fosc com si fos de sègol.

Aquest petit «show» ja estava previst pels xòfers de les limousines, que ens donaren trossos de pa perquè féssim de nen australià, cosa que efectivament vàrem fer i molt a gust, perquè sempre és agradable rejuvenir-se mal que sigui de forma fugaç i imaginativa. Un cigne se m'acosta i em mira tan fixament que vaig tenir la impressió que em diria: —Oi que sou català, vós?

No va dir això però va fer un ronroneig especial i vingué a cercar el pa segura i delicadament. A casa això no passa; les bèsties o ataquen o tenen por. Llàstima!

IMPRESSIÓ RESUMIDA DE LA CIUTAT: És bo dinar en un restaurant a l'aire lliure amb una extensa vista damunt la

badia, curulla d'embarcacions a vela que és el gran «hobby» de la joventut de Perth. Passegem per un barri residencial. En una casa veiem dues càmeres de televisió a circuit tancat que vigilen l'entrada i que ho fan saber amb un lleteret. No sabem com van vestits els policies, ni els guardes de circulació ni els soldats. Veritablement no hem vist ni un sol uniforme. A les cruïlles els cotxes es paren sempre com invitant que passi el cotxe que es creua, tant si li toca com si no. Aquí els accidents han d'ésser ben pocs perquè l'educació és molta. La velocitat és limitada a 40, 50 o 65 milles per hora, segons la proximitat a la ciutat i el tipus de carretera.

Hi ha gran quantitat de gratacels al centre, tots ells separats per algunes fonts lluminoses —per demostrar que d'aigua en sobra— i petits jardins. Són llustrosos, diferents i construïts amb materials ultramoderns.

Perth, és la capital de l'estat més gran d' Austràlia o sia, Austràlia Occidental —més gran que la península Ibèrica— i recorda molt a Vancouver, en la Columbia Britànica del Canadà.

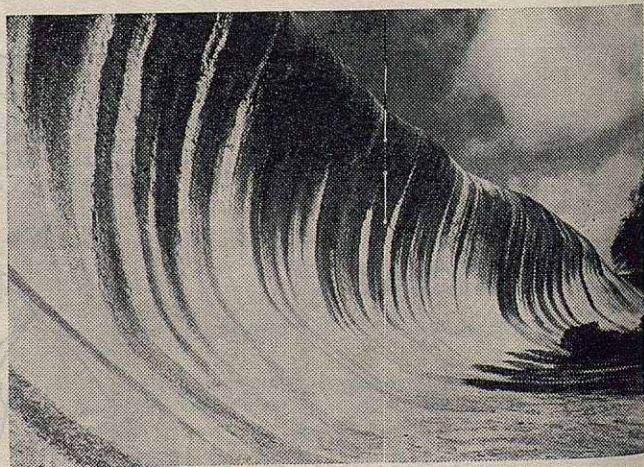
La casa del Governador està voltada de jardins immensos. El més curiós per a nosaltres és que els jardins són públics i s'hi pot passejar tothom fins una certa hora de la nit. Qualsevol persona pot passejar sola a qualsevol hora.

Hi ha tota mena de confessions i religions, predominant la catòlica, cosa que ens va estranyar perquè si aquest país és una «sucursal» de Londres, no ho és pas en aquest sentit. Vàrem anar a missa vespertina a S. Peters Church. També és curiós que això que es fa a Catalunya de rebre la Sagrada Forma al palmell de la mà esquerra protegida per la dreta no s'estilla en cap lloc dels que hem passat.

El celebrant et mira amb certa sorpresa les mans esteses i seguidament et posa l'Hòstia a la boca. Personalment —com a metge— penso que probablement tothom acabarà per fer-ho com aquí, perquè la higiene intervé fins en les coses més inversemblants, però n'hi ha per temps. Es veu que tothom té notícia del procediment, però la religió a certs països és força immutable i una mica «lefevrista».

NO PARLAREM de kangurs, de mandrosos, del teatre de l'òpera de Sydney —meravellosa creació arquitectònica—, ni de l'Ayers Rock —la pedra més gran coneguda de 2 qms. per 1—, ni d'Adelaida, ni de Camberra i Darwin ni tan sols de la ciutat sorgida en ple desert —tot l'interior d' Austràlia era un desert que lentament es va modificant— anomenada Alice Springs. Tampoc direm res del «surf» del que aquí són campions, ni del famós tren que de Perth a Sydney hi està dues nits i tres dies, malgrat doblis la velocitat del transiberià. Ens limitarem al nostre viatge, explicant tan sols allò de to universal que creiem pot interessar tothom.

QUATRE CENTS QUILÒMETRES TERRA ENDINS: Malgrat totes les seves virtuts i grandeses no hem arribat fins aquí per veure Perth. Això és de passada. L'interessant és quelcom que hi ha a l'interior perquè no es pot veure enlloc més de la nostra terra.

Heus ací l'impresionant i desconegut WAVE ROCK. Les nombroses fotos que li vàrem fer no donen la sensació del relleu d'aquesta, treteta de la col·lecció dels llibres Time-Life, «Tierras Salvajes» en el volum titulat «El interior de Australia». Ni la nostra intel·ligent i bona amiga Carmen, única delegada de la companyia internacional Qantas a Madrid ni la mateixa embaixada australiana en tenien cap informació. Ara estan preparats ambdós per traduir aquest article.